

Alekszandr Puskin

A PRÓFÉTA

Vitt-vitt a sivatagon át
az Igazság iszonyu vágya,
s hat fény szárnyával egy Szeráf
egyszerre csak utamat állta.
Halk ujját álomszeliden
végigvonta szemeimen,
s erejük, mint egy ifju sasnak,
lett rögtön, tiszta, hős, hatalmas.
Megérintette fülemet,
és föl harsantak az egek:
fény szült angyalok suhogását
hallottam, és csillagzenét,
fű növést, tengerfenék
szörnyek kavarta zuhogását.

S kiszakitotta nyelvemet,
mely oly önzően sietett
társulni minden fecsegésbe,
s vérmocskolt keze az okos
kígyónak tette be gonosz
számba fulánkját. Végül érce
mélyen mellembe hasított,
s a kebel tátongó sebébe,
még lüktető szívem helyére
eleven parazsat dugott...
Némán, élettelen feküdtem,
s az Úr szava zendült felettem:
„Kelj föl, Próféta, akarom:
hallj s láss, utad erőm vezesse:
légy tanúm vizen, szárazon,
s lobbants lángot az emberekbe!”

Szabó Lőrinc fordítása

in: Klasszikus orosz költők.

Első kötet. Budapest, Európa, 1978. 216-217. o.

*

TÉLI REGGEL

Csodás idő: fagy - napsütésben,
s te szenderegsz még, drága szépem?
Kelj fel, elmúlt az éjszaka.
Még álom rezg szemed tavában,
ébredj észak szép hajnalában,
s kelj föl, mint Észak csillaga.

Az este még, tudod, vihar dúlt,
a szél felhőt kergetve zajdult...
A hold, a sápadt és sovány,
sárgán bujkált felhők nyomában...
Te búsan ültél kis szobádban,
de mindez elmúlt mára, lám.

Ma kéklőn domborul a mennybolt,

a hó leplén nincs csöppnyi szennyfolt,
szűzen fehérlik rajt a fény;
csak távol erdők barna fátyla,
sötétlik a zöld fenyők sudárja,
s a nap sétál a tó jegén.

Borostyánszínű fényben fürdő
szobánkban izzik már a kürtő,
a kályhatűz vígan recseg,
be jó is itt a langymelegben!
De még jobb lesz a friss hidegben
szánkázni, kedvesem, veled.

Tüzes csikó röpíti szánunk,
hajrá, vidáman messze szállunk,
a tarlót is bejárjuk ott,
hol nyáron zöldelt, és az erdőt,
a nemrég lombosan merengőt,
s minden szívünkhöz nőtt zugot.

*

LÉLEK

A lelkem, mint a telehold, olyan:
oly tiszta fényt sugárzik fagyosan.

Magának ég az égen, odafent -
és nem szárítja fel könnyeimet:

s nem fáj neki soha az én bajom,
s nem érti szenvedélyes sóhajom;
s hogy szenvedésből nékem mennyi jut -
a fénylő lélek erről mit se tud.

*

FECSKÉK

Legyen szemed - napon túl lásd az éjt,
hol nem dereng a gyulladt hold korongja.

Két fecske verdes, törne ég felé,
ablak előtt, gyerekhangon csipogva.
Az áttetsző, de kőkemény falat
nem döfhetik keresztül könnyű szárnyal.
Nem röppenhetnek oda föl, szabad
kékségbe szív, se szárny nem juthat átal.

Amíg a véred el nem hullatod,
amíg szemedben földi könnyek égnek -
lélekké nem válsz. Várj és nézd, ahogy
éjt nem takarva áradnak a fények.